

1499

Du (PI 3)

(ALDC, IX, 2115. *Du* [PI 3])

La tercera persona del singular del present d'indicatiu del verb *dur* (< DŪCĒRE) en llat. era DŪCIT, origen de *dutz que, amb la vocalització de [ts], va donar *duu* (com *PACE* > *patz* > *pau*), pron. [duw] o [d'uu] 15, 34, 105, 139, forma mantinguda en punts isolats sobretot del cat. principatí, però que a la resta del domini, on no ha rebut la competència de *porta*, *porte*, s'ha reduït a *du* (cal corregir la var. *duu* del bal. que porta el paradigma d'aquest verb al *DCVB*, IV, pàg. 620); *d[øw]* 7, del capcinès, presenta una vocal en el seu primer estadi de palatalització (< ū).

Pel que fa a *portar*, *port[a]* es troba en alg. (*polta* 85), ribagorçà i val.; *port[e]*, en parlars nord-occ., i *port[ə]*, en cat. central.

Per a la convivència de *du* i *porta* i l'escassa presència de *lleva* 186, 187, *lleve*, veg. mapes 1496 i 1497.

Duu i *porta* són les formes normatives des del *DOrt*, 1917; *du*, des de Fabra, 1918 (pàg. 85).

